

Arrest

nr. 301 294 van 9 februari 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. DENYS
Adolphe Lacombélaan 59-61/5
1030 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Burkinese nationaliteit te zijn, op 29 september 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 juli 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2023 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2023 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn Nederlandse moeder op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 juli 2023 weigerde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.01.2023 werd ingediend door:

Naam: Z.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Burkina Faso

Geboortedatum: (...)1999

Geboorteplaats: O.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...) TONGEREN

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Nederlandse moeder, de genaamde O. D. M. J. (RR. (...)), in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis §2, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ‘Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’

Aangezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, moet hij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs leveren dat hij ten laste is van zijn Nederlandse moeder.

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentpersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag gezinshereniging.

Om aan te tonen dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentpersoon, legde betrokkene de volgende stukken neer:

- *Twee attesten van de Burkinese Ambassade in België (dd. 30.01.2023 & 15.06.2023) op naam van betrokkene.*
- *Geldstortingen van de referent naar betrokkene en één storting van de referent naar een derde. Met deze laatste storting kan geen rekening gehouden worden aangezien betrokkene met de begunstigde van de transfer was en dus niet kan worden vastgesteld dat het geld voor hem bestemd was.*

Vooreerst wat betreft de attesten van de Burkinese ambassade. Het attest van 30.01.2023 verklaart dat betrokkene geen eigendommen, bankrekeningen of onroerend goed in Burkina Faso bezit. Dit attest werd echter opgesteld nadat betrokkene onderhavige aanvraag had ingediend, dus toen betrokkene reeds in België verbleef.

De relevantie van dit attest kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat betrokkene zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland. Het tweede attest werd opgemaakt ter “rechtzetting” van het eerste attest. De Burkinese ambassade voegde toe dat betrokkene geen eigendommen, bankrekeningen of onroerend goed bezat “in de période 2022 tot op heden”. Het attest blijft uitermate vaag over de informatie die het van de autoriteiten in Burkina Fasso [sic] verkreeg om het attest op te stellen. Bovendien vermeldt geen van beide attesten dat betrokkene onvermogen was wat betreft inkomsten. Het is dus geenszins uitgesloten dat betrokkene wel degelijk inkomsten had in het land van herkomst. Te meer nu uit administratief dossier blijkt dat betrokkene bij zijn visumaanvraag van

08.12.2022 economisch actief was als bediende bij A. S. P. in het land van herkomst en voorafgaand aan zijn komst naar België beschikte over voldoende financiële middelen om een visum te verkrijgen. Gelet op het voorgaande is het daarom redelijk te stellen dat betrokkene niet onvermogen was in het land van herkomst.

Verder legt betrokkene ook enkele geldtransfers voor van de referent aan betrokkene waarvan twee stortingen in 2020 gebeurden, twee in 2021 en drie in 2022. Eerst en vooral zijn de stortingen dus te beperkt in tijd. Het is niet geloofwaardig dat betrokkene aangewezen was op enkele stortingen per jaar om daarmee in zijn levensonderhoud te voorzien. Te meer nu blijkt uit de aanvraag gezinshereniging van zijn zus Z. H. (RR. (...)) dat betrokkene verklaarde dat dit geld diende voor hemzelf alsook voor zijn zus. Hoewel de levenskost in Burkina Faso lager ligt dan in België kan er bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene met de overgemaakte bedragen in zijn eigen levensonderhoud alsook dat van zijn meerderjarige zus kon voorzien. De voorgelegde gelden kunnen evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Het is niet ongebruikelijk dat familieleden die in het buitenland verblijven geld naar familie en vrienden in het land van origine overmaken bij wijze van schenking zonder dat de familie/vrienden er op zijn aangewezen om in hun levensonderhoud te voorzien. Het feit dat betrokkene soms maanden geen geld ontving of bepaalde maanden aanzienlijk minder ontving, wijst erop dat betrokkene wellicht nog een andere bron/bronnen van inkomsten had.

Het gegeven dat betrokkene sedert aankomst in België en tot op heden op hetzelfde adres als de referentpersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentpersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentpersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015).

Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene onvermogen was in het land van herkomst en niet financieel/materieel ten laste was in het land van herkomst voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al dient te worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In de synthesememorie voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de bewijskracht van een geschreven akte, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Volgens artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° heeft recht op verblijf de bloedverwant in neergaande lijn van meer dan 21 jaar ten laste van de Unieburger. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd, dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan voorafgaand aan de aanvraag en in het land van herkomst.

Volgens verweerder tonen de meegedeelde documenten dat niet aan.

1. M.b.t. 2 attesten van de Burkinese ambassade in Brussel

Het attest van 30 januari 2023 verklaart dat verzoeker geen goederen, bankrekeningen of onroerend goed in Burkina Faso bezit. Het attest dateert echter van na de indiening van de aanvraag, dus wanneer verzoeker al in België verbleef. Volgens verweerder kan de relevantie van dit attest bijgevolg niet worden vastgesteld. Niets sluit uit dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht voor vertrek naar het buitenland.

Zulk motief is hypothetisch en speculatief ("niets sluit uit") wat de materiële motiveringsplicht schendt, en is bovendien onredelijk.

Volgens het tweede attest van 15 juni 2023 heeft verzoeker geen goederen, bankrekeningen of onroerend goed bezeten vanaf 2022 tot heden. Om te beginnen spreekt dit de hypothese van verweerder m.b.t. het eerste attest tegen.

Verweerder voegt er aan toe dat het tweede attest "blijft uitermate vaag over de informatie die het van de autoriteiten in Burkina Faso verkreeg om het attest op te stellen". Dit motief kan evenmin aanvaard worden: het komt verweerder niet toe om de geloofwaardigheid van de vertegenwoordiger in België van de staat Burkina Faso in twijfel te trekken. Men kan zich afvragen wat het attest nog meer kon vermelden: wanneer verzoeker niets bezit van dit of dat, kunnen geen concrete details gegeven worden. De motivering is onaanvaardbaar en onredelijk. Door de inhoud van dit attest te ontkennen, schendt verweerder bovendien de bewijskracht van een geschreven akte.

Verweerder stelt nog dat uit geen van beide attesten blijkt dat verzoeker onvermogen was wat betreft inkomsten, en bijgevolg is het niet uitgesloten dat verzoeker inkomsten had in het land van herkomst, te meer daar blijkt dat hij in zijn visumaanvraag van 8 december 2022 vermeldt dat hij als bediende werkt bij A. S. P. in Burkina Faso en over voldoende financiële middelen beschikte om een visum te verkrijgen. Het is dus volgens verweerder redelijk te stellen dat verzoeker niet onvermogen was in het land van herkomst. Verzoeker voegt een attest van dit bedrijf toe waaruit blijkt dat hij een overeenkomst had afgesloten betreffende een vorming van 3 maanden van 1 november 2022 tot 31 januari 2023 met een proefbeding. Er is echter geen enkel gegeven beschikbaar over de vraag of verzoeker een loon heeft ontvangen - vermits het ging over een vorming- en zo ja, hoeveel. Overigens blijkt uit de feiten dat de overeenkomst weliswaar afliep op 31 januari 2023 maar dat verzoeker toen al weken zich in België bevond. Uit het administratief dossier blijkt niet op grond van welke criteria verweerder oordeelde dat op grond van de overeenkomst met dit bedrijf verzoeker over voldoende inkomsten beschikte om een visum C te verkrijgen. Uit het voorgaande kan bijgevolg niet afgeleid worden dat verzoeker niet onvermogen was.

2. M.b.t. de betalingsbewijzen door de moeder

Volgens de bestreden beslissing legt verzoeker enkele geld transfers aan hem over waarvan 2 in 2020, 2 in 2021 en 3 in 2022. Deze zijn echter "te beperkt in tijd". Het is niet geloofwaardig dat verzoeker aangewezen was op enkele stortingen per jaar om daarmee in zijn levensonderhoud te voorzien, des te meer nu blijkt dat deze stortingen bestemd waren niet alleen voor hem maar ook voor zijn zus, die eveneens een aanvraag heeft ingediend. Ook al is de levenskost in Burkina Faso lager dan in België, er kan bezwaarlijk aangenomen worden dat met de overgemaakte bedragen verzoeker in zijn eigen levensonderhoud alsook in dat van zijn meerderjarige zus kon voorzien.

Nog steeds volgens verweerder kan het geld evenzeer voor andere doeleinden zijn aangewend. Er is één storting aan een derde waarmee geen rekening kan gehouden worden.

Deze motieven kunnen niet aanvaard worden. Vooreerst verliest verweerder uit het oog dat in Burkina Faso 4 personen samenwoonden: verzoeker, zijn zus, zijn tante en zijn grootmoeder. Occasioneel werkte de tante Diane wat gedeeltelijk in de behoeften van het gezin voorzag. Er is niet één maar twee betalingen aan de tante, nl. op 17 januari 2020 en op 26 april 2021. Vermits deze deel uitmaakte van het gezin is er geen reden om geen rekening te houden met deze betalingen vermits de betalingen zowel aan verzoeker als aan de tante ten gunste kwamen aan de 4 personen. Aldus schendt verweerder de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

Een betaling aan verzoeker dateert van 13 december 2022 d.w.z. in de periode dat verzoeker zagezegd een inkomen had van voornoemd bedrijf. Deze betaling wijst erop dat verzoeker van dit bedrijf geen inkomen of een zeer klein inkomen ontving.

Wat verweerder voornamelijk uit het oog verliest, is het feit dat, om onvermogen te zijn, een persoon niet 0 inkomen of vermogen moet hebben. Het is voldoende dat verzoeker de betalingen van zijn moeder nodig heeft om een normaal leven te kunnen leiden. Deze betalingen waren een noodzakelijke aanvulling want met het inkomen van de tante alleen konden deze 4 personen niet waardig leven. Het voorgaande is in overeenstemming met het Europees recht: het arrest van het Hof van justitie van 9 januari 2007, C-1/08 inzake Jia stelt in punt 2 van het beschikkend gedeelte dat het familielid "de materiële ondersteuning nodig heeft" om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst, wat niet impliceert dat de persoon ten laste niet het minste inkomen heeft. Uit dit arrest blijkt overigens dat het voldoende is om ten laste te zijn onmiddellijk voorafgaand aan het vertrek van verzoeker naar België, waaruit volgt dat de omstandigheid dat in 2020 en 2021 slechts weinig transferts van geld naar verzoeker hebben plaatsgevonden, irrelevant is. En volgens een mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009, COM(2009-0313), aangehaald in RvV 22 december 2016, nr. 179.989, om vast te stellen dat familieleden ten laste zijn, moet worden beoordeeld of ze "materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst". Wanneer het inkomen van de 4 personen die een gezin vormen niet gelijk is aan 0, maar onvoldoende is om in hun basisbehoeften te voorzien, is verzoeker ten laste van zijn moeder.

Bovendien vermeldt de bestreden beslissing niet of er al dan niet betalingen aan de zus werden gedaan, wat van belang is vermits zij ook een aanvraag heeft ingediend. Door daarmee geen rekening te houden of dit niet te vermelden, schendt verweerder de formele motiveringsplicht.

Tenslotte is het motief dat de betalingen voor een andere doelende kunnen aangewend worden speculatief, en bijgevolg schendt dit de materiële motiveringsplicht.

3. Algemeen

In het algemeen is de motivering van de bestreden beslissing onredelijk en in strijd met de materiële motiveringsplicht in functie van artikel 40bis Vw., omdat volgens vaste rechtspraak van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij het negatieve bewijs levert van het feit dat hij in het land van herkomst niet over een bepaalde uitkering of andere vormen van inkomsten beschikt. Dergelijk bewijs van onvermogen is bijkomstig, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd (RvV 22 januari 2018, nr. 198.310; 20 december 2021, nr. 265.784; 8 maart 2022, nr. 269.526).

Nota met opmerkingen

1. Verzoeker betwist niet dat hij ten laste dient te zijn van zijn Nederlandse moeder. Bij de beoordeling van deze voorwaarde beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad beschikt over een marginale toetsingsbevoegdheid en verweerder oordeelt discretionair of verzoeker aan deze voorwaarde voldoet.

Verzoeker kan een verblijfsrecht erkend zien wanneer hij niet in zijn basisbehoeften kan voorzien en dit al in het land van herkomst, zoals blijkt uit het arrest Reyes. Het moet gaan om een reële afhankelijkheid, zoals blijkt uit het arrest Jia.

2. Verzoeker trachtte de afhankelijkheidsband te staven aan de hand van volgende stukken:

- Twee attesten van de Burkinese Ambassade te Brussel
- Geldstortingen van zijn Nederlandse moeder. Een daarvan was naar een derde, waarmee geen rekening kan gehouden worden daar verzoeker niet de begunstigde is.

M.b.t. de attesten merkt de bestreden beslissing terecht op dat het eerste dateert van na de indiening van de aanvraag, en bijgevolg sluit niets uit dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht voor zijn vertrek naar het buitenland. Verzoeker meent onterecht dat dit laatste motief hypothetisch en speculatief is, waardoor de materiële motiveringsplicht geschonden zou zijn. Het kan verweerder immers niet kwalijk genomen worden dat een attest van 30 januari 2023 niet relevant wordt geacht voor het beoordelen van de situatie van verzoeker tot en met 2022.

Het tweede attest voegt toe dat verzoeker geen eigendommen, bankrekeningen of onroerend goed bezat in de période 2022 tot heden. Het attest is al te vaag, nu nergens blijkt op welke informatie de Burkinese overheid zich zou hebben gesteund.

Verzoeker meent dat het niet aan verweerder is om de geloofwaardigheid van de vertegenwoordiger in België van de staat Burkina Faso in twijfel te trekke. Verweerder verwijst naar rechtspraak van de Raad, meer bepaald arrest van 19 augustus 2020 nr. 239.864.

3. Bovendien heeft verweerder terecht overwogen dat uit geen van beide attesten kan worden afgeleid dat verzoeker in de periode voorafgaand aan zijn komst naar België geen inkomsten zou gehad hebben in Burkina Faso.

De bewijslast rust op verzoeker, wat het bewijs impliceert dat verzoeker in het land van herkomst geen inkomsten uit tewerkstelling ontving. Het is pertinent dat in de beslissing verweerder verwijst naar het feit dat verzoeker in zijn visumaanvraag verklaarde economisch actief te zijn in zijn land van herkomst. Hij verklaarde bediende te zijn bij de firma (...), met als doel van de reis "business trip". Verzoeker kan heden niet voorhouden dat het om een vorming ging. Verweerder kon geen rekening houden met het attest gevoegd bij het verzoekschrift. Verzoeker kan geen nieuwe stukken voorbrengen. Om het visum te verkrijgen diende verzoeker overeenkomstig artikel 14 van de Visumcode over voldoende bestaansmiddelen te beschikken voor de duur van het voorgenomen verblijf en voor de terugkeer naar het land van herkomst.

4. Verder levert verzoeker kritiek op de wijze van beoordeling door verweerder van de betalingsbewijzen vanwege de referentiepersoon. Verweerder oordeelde evenwel terecht dat enkele stortingen per jaar het ongeloofwaardig maken verzoeker in zijn levensonderhoud te voorzien, des te meer daar het geld ook bestemd was voor zijn zus. Bovendien waren er soms enkele maanden lang geen storting of een beduidend lager bedrag. Het kan ook gaan om een schenking. Verweerder verwijst naar een arrest van de Raad van 27 oktober 2020, nr. 243.129.

Volgens verzoeker woont hij samen o.m. met zijn tante en bijgevolg is een geldstorting naar die tante ook ten gunste van hem. Verweerder verwijst naar hetzelfde arrest. Het feit dat verweerder hiermee geen rekening heeft gehouden is volgens verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, maar verweerder handelde na grondig onderzoek. Verzoeker kan niet voor het eerst in zijn verzoekschrift aanvoeren dat zijn tante in het land van herkomst ook gedeeltelijk in zijn behoeften zou hebben voorzien, vermits verweerder daarmee geen rekening kon houden.

Overigens ondersteunt dit de vaststelling van verweerder dat het geenszins uitgesloten is dat verzoeker in het land van herkomst wel degelijk inkomsten had.

5. Tenslotte meent verweerder dat de beslissing onredelijk is en in strijd met de materiële motiveringsplicht in functie van artikel 40bis Vw., omdat volgens vaste rechtspraak niet kan verwacht worden van verzoeker dat hij negatief bewijs levert van het feit dat hij in het land van herkomst niet over een uitkering of andere vormen van inkomsten beschikte.

Verweerder verwijst naar een arrest van de Raad van 19 december 2008, nr. 20.907. Het gaat niet om een bijkomstige voorwaarde.

Repliek

1. Het gaat om algemene beschouwingen over de wettelijke voorwaarden, die geen antwoord behoeven.

2. M.b.t. het eerste attest stelt verweerder dat het hem niet kwalijk kan genomen worden dat een attest van 30 januari 2023 niet relevant wordt geacht voor het beoordelen van de situatie van verzoeker tot en met 2022, maar men kan zich afvragen waarom niet? Het is toch de logica zelfde dat een attest van een bepaalde datum kan dienen om de situatie van kort voordien te beoordelen? Bovendien antwoordt verweerder niet op het argument dat het tweede attest de hypothese van verweerder m.b.t. het eerste attest tegenspreekt.

M.b.t. het tweede attest herhaalt verweerder dat dit vaag is, zonder op de concrete argumentatie in het verzoekschrift in te gaan. De verwijzing naar het arrest nr. 239.864 is niet dienend omdat het gaat om een andere situatie, nl. een aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1 Vw., met andere voorwaarden voor het verkrijgen van een verblijf dan een aanvraag op grond van artikel 40bis Vw.

3. Het is juist dat de 2 attesten niet uitdrukkelijk vermelden of verzoeker al dan niet inkomsten had. Maar het is logisch te veronderstellen dat iemand die geen goederen, bankrekening of onroerend goed heeft, ook geen inkomen heeft. Iemand met een inkomen zal wel goederen bezitten!

M.b.t. de kontakten die hij heeft gehad met de firma wordt opnieuw verwezen naar het bij het verzoekschrift gevoegde attest, waaruit uitdrukkelijk blijkt dat hij geen echte arbeidsovereenkomst afgesloten had, het ging over een vorming. Verweerder verliest uit het oog dat een nieuw stuk bij het verzoekschrift kan gevoegd worden als het een antwoord vormt op een reden tot weigering van de aanvraag die verzoeker niet kon voorzien bij het doen van zijn aanvraag (RvV 22 december 2020, nr. 246.625).

Er kan vastgesteld worden dat niet wordt geantwoord op de vraag gesteld in het verzoekschrift dat niet geweten is op grond van welke redenen of criteria verweerder heeft gemeend dat op grond van de overeenkomst met dit bedrijf -die overigens zich niet in het administratief dossier bevindt- verzoeker over voldoende bestaansmiddelen beschikte. Het visumformulier vermeldt overigens 2 doelen van de reis: andere en business trip.

4. Blijkbaar heeft verweerder geen vragen gesteld over met wie verzoeker samenwoonde, terwijl verweerder weet dat hij samenwoonde met zijn zus die ook een aanvraag op grond van artikel 40bis Vw. indiende. Men kan dan niet spreken over een "grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken", zoals verweerder in zijn nota voorhoudt. Herhaald dient te worden dat wanneer geld verzonden wordt naar de tante, dit ook verzoeker ten goede komt vermits zij o.m. met verzoeker één huishouden vormt. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof stelt de Commissie zijn voornoemde mededeling van 2 juli 2009, blz. 6, dat het bewijs van het ten laste zijn met elk passend middel kan bewezen worden. Dan kan verweerder niet automatisch een betaling aan een inwonend gezinslid uitsluiten als bewijs. Verweerder antwoordt niet op het argument dat ook rekening dient gehouden te worden met de betalingen aan de inwonende zus, maar vooral niet op het argument dat verzoeker niet moet aantonen o inkomsten in het land van herkomst te hebben, enkel dat hij niet in zijn basisbehoeften kon voorzien.

De verwijzing naar het arrest nr. 243.129 is niet dienend omdat het hier eveneens gaat om een aanvraag ingediend op grond van artikel 47/1 Vw.

5. De verwijzing naar het arrest van de Raad nr. 20.907 is niet dienend. Naast het feit dat het arrest niet zegt wat verweerder beweert, verwijzen de 3 door verzoeker aangehaalde arresten naar het arrest Reyes, dat dateert van na dit arrest van de Raad, dat bijgevolg met het arrest Reyes geen rekening kon houden.

Het feit dat verweerder tot driemaal toe verwijst naar niet-dienende rechtspraak van de Raad, wijst op de armoede van zijn argumentatie."

Verzoeker erkent dat aangezien hij ouder is dan 21 jaar, hij teneinde een verblijfsrecht te bekomen op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet aantonen dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestond met zijn Nederlandse moeder voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst.

Hij betwist de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan de gemachtigde tot de conclusie komt dat niet afdoende is aangetoond dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en ten laste was, zodat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft twee attesten van de Burkinese ambassade in België voorgelegd van 30 januari 2023 en 15 juni 2023 en verschillende geldstortingen van de referentiepersoon aan verzoeker. Er lag volgens de gemachtigde ook 1 storting voor gericht aan een derde.

Wat betreft de attesten van de Burkinese ambassade stelt een attest van 30 januari 2023 dat verzoeker geen eigendommen, bankrekeningen of onroerend goed heeft in Burkina Faso. Dienaangaande stelt de gemachtigde dat dit attest dateert van 30 januari 2023, dus van na de indiening van de aanvraag (op 26 januari 2023), en niet relevant is aangezien niets uitsluit dat verzoeker zijn eigendommen heeft verkocht voor het vertrek naar het buitenland. Volgens verzoeker is dit motief hypothetisch en speculatief en schendt het de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

In het tweede attest van 15 juni 2023, dat een rechtzetting betreft van het eerste attest, wordt hetzelfde gesteld als in het eerste attest met die precisering dat de informatie de periode van 2022 tot heden betreft.

Volgens verzoeker wordt dan ook de eerste hypothese van de gemachtigde tegengesproken en kan het motief dat dit tweede attest vaag blijft over de informatie die de ambassade van de Burkinese autoriteiten heeft verkregen om het attest op te stellen, niet aanvaard worden. De gemachtigde mocht de geloofwaardigheid van de vertegenwoordiger in België van de staat Burkina Faso niet in twijfel trekken. Hij vraagt zich af wat het attest dan wel nog meer had moeten vermelden, aangezien indien men niets bezit er ook geen concrete details kunnen gegeven worden. Verzoeker acht deze motieven onredelijk en meent dat de bewijskracht van de geschreven akte wordt geschonden.

Vervolgens gaat verzoeker in op het motief van de gemachtigde dat geen van de twee attesten van de ambassade vermeldt dat hij onvermogen was wat betreft inkomsten, het bijgevolg niet uitgesloten is dat verzoeker inkomsten had, des te meer nu uit het dossier aangaande de visumaanvraag van 8 december 2022 blijkt dat verzoeker economisch actief was als bediende bij A.S.P. en voorafgaand aan zijn komst naar België beschikte over voldoende financiële middelen om een visum te verkrijgen. Dienaangaande voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift een attest toe van dit bedrijf waaruit volgens verzoeker blijkt dat hij een overeenkomst had afgesloten betreffende een vorming van drie maanden, van 1 november 2022 tot 31 januari 2023 met proefbeding. Er is geen enkel gegeven beschikbaar over de vraag of verzoeker loon heeft ontvangen en hoeveel. Bijkomend liep de overeenkomst af op 31 januari 2023, maar bevond verzoeker zich toen al in België. Uit het administratief dossier blijkt volgens verzoeker niet op grond van welke criteria de gemachtigde heeft geoordeeld dat verzoeker over voldoende inkomsten beschikte om een visum C te verkrijgen. Zodus kon hieruit niet worden afgeleid dat hij vermogen was, aldus verzoeker.

Met betrekking tot de geldoverschrijvingen door de moeder waren deze volgens de bestreden beslissing te beperkt in de tijd en is het ongeloofwaardig dat verzoeker op die enkele stortingen per jaar was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. Daarbij wijst de gemachtigde erop dat in de aanvraag gezinshereniging van zijn zus werd verklaard dat dit geld niet enkel diende voor verzoeker maar ook voor zijn zus. De gemachtigde neemt aan dat de levenskost in Burkina Faso lager ligt dan in België, maar stelt dat toch niet kan aangenomen worden dat verzoeker en zijn zus met die bedragen in hun levensonderhoud konden voorzien. Opnieuw stelt verzoeker dat deze motieven niet aanvaard kunnen worden. De gemachtigde zou uit het oog verliezen dat in Burkina Faso vier personen samenwoonden: verzoeker, zijn zus, zijn tante en zijn grootmoeder. Volgens verzoeker werkte zijn tante D. occasioneel, zodat zij gedeeltelijk in de behoeften van het gezin voorzag, er zijn overigens twee betalingen aan de tante gericht. Nu tante D. deel uitmaakte van het gezin had de gemachtigde ook rekening moeten houden met die betalingen vermits die ten gunste kwamen aan vier personen. Dit maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, aldus verzoeker. Verder stelt verzoeker eveneens dat niet blijkt of er betalingen aan zijn zus werden gedaan, hetgeen van belang is aangezien zij ook een aanvraag heeft ingediend. Dit houdt volgens verzoeker een schending in van de formele motiveringsplicht.

Verder stipt verzoeker aan dat een betaling dateert van 13 december 2022, tijdens de periode dat hij zogenaamd een inkomen had van A.S.P. Volgens verzoeker wijst die betaling erop dat hij geen ofwel een heel klein inkomen ontving van dat bedrijf.

Vervolgens benadrukt verzoeker dat om onvermogen te zijn een persoon niet 0 inkomen moet hebben, maar dat het voldoende is dat hij de betalingen van zijn moeder nodig had om een normaal leven te kunnen leiden. Dit was noodzakelijk aangezien zij met het inkomen van hun tante alleen niet konden rondkomen. Verzoeker verwijst daarvoor naar het arrest Jia van het Hof van Justitie. Uit dit arrest leidt verzoeker ook af dat het volstaat dat men ten laste is van de referentiepersoon voorafgaand aan het vertrek naar België, zodat het feit dat er in 2020 en 2021 slechts weinig overschrijvingen van geld naar verzoeker hebben plaatsgevonden, irrelevant is. Nu het inkomen van de vier personen die een gezin vormden niet gelijk was aan 0 maar wel onvoldoende om in hun basisbehoeften te voorzien, is aangetoond dat verzoeker ten laste is van zijn moeder.

Tot slot stelt verzoeker nog dat het motief dat de betalingen voor andere doeleinden kunnen gebruikt geweest zijn, speculatief is en dat er niet kan verwacht worden dat hij het negatieve bewijs levert dat hij in het herkomstland niet over een uitkering of over andere vormen van inkomsten beschikte. Het bewijs van onvermogen is bijkomstig en kan niet gemakkelijk geleverd worden.

Beoordeling

Er wordt niet betwist dat verzoeker conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet dient aan te tonen ten laste te zijn van zijn Nederlandse moeder en dit reeds van in het herkomstland.

In het arrest *Jia v. Migrationsverket* C-1/05 van 9 januari 2007, werd in Grote Kamer gesteld dat:

“37 Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste komen, moet de lidstaat van ontvangst beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. De noodzaak van materiële steun moet in de lidstaat van oorsprong of van herkomst bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan.”

In het dictum:

“Artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, moet aldus worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Deze redenering werd bevestigd in het arrest *Reyes* C-423/12 van 16 januari 2014 waarin werd gesteld dat:

*“22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).”* (eigen onderlijnen)

Verzoeker heeft, teneinde zijn hoedanigheid van “ten laste zijn” aan te tonen, onder meer twee attesten van de Burkinese ambassade voorgelegd en verschillende geldoverschrijvingen van de referentiepersoon naar verzoeker zelf en naar een zekere D.D., waarvan verzoeker stelt dat het zijn tante betreft die met hem een gezin zou gevormd hebben in Burkina Faso.

De Raad stelt vast dat het tweede attest van de Burkinese ambassade van 15 juni 2023 inderdaad vermeldt dat verzoeker zich bij hen heeft aangemeld teneinde het eerste attest van 30 januari 2023 recht te zetten aangaande zijn bestaansmiddelen in Burkina Faso. Dit tweede attest stelt dat verzoeker voor de periode van 2022 tot heden “*ni biens, ni comptes bancaires, ni d’immeubles*” bezit in Burkina Faso. De Raad kan de gemachtigde volgen dat dit attest eerder vaag is opgesteld. Het is immers inderdaad niet duidelijk op grond van welke informatie de Burkinese ambassade in België dit attesteert. Het attest stelt “*après vérification auprès des services compétents*” maar zou daarin, anders dan verzoeker voorhoudt, wel gedetailleerder kunnen zijn door aan te geven welke diensten bijvoorbeeld dienaangaande werden gecontacteerd. De Raad acht dit motief niet kennelijk onredelijk, noch heeft de gemachtigde daarmee de bewijskracht van de akte geschonden. Verzoeker stelt dat met deze rectificatie is aangetoond dat de gemachtigde er wat betreft het eerste attest de verkeerde hypothese heeft op nagehouden dat verzoeker mogelijk voor vertrek zijn eigendommen had verkocht. Ook al zou verzoeker kunnen gevolgd worden dat indien hij zijn eigendommen zou verkocht hebben in de periode voor vertrek, hierover iets op een bankrekening zou kunnen vastgesteld worden, dan nog meent de Raad dat in elk geval het motief van de gemachtigde dat geen van beide attesten iets vermeldt over de inkomsten van verzoeker overeind blijft. Anders dan verzoeker in de synthesememorie stelt, diende de gemachtigde niet uit de attesten dat hij geen goederen, bankrekeningen of onroerend goederen had, spontaan af te leiden dat hij ook geen inkomsten zal gehad hebben. De gemachtigde kan daarbij in alle redelijkheid wijzen op de objectieve informatie in het administratief dossier dat verzoeker teneinde een Belgisch visum te kunnen verkrijgen, en dit nog in december 2022 en aldus kort voor zijn aanvraag gezinshereniging, als beroep heeft opgegeven “*bediende*” te zijn voor “*A.S.P.*” Daarnaast wijst verweerder er in de nota terecht op dat verzoeker in het kader van deze visumprocedure eveneens heeft aangehaald naar België te willen reizen voor een termijn van 10 dagen op “*business trip*”, naast “*andere*” doelen van de reis. Ten overvloede valt uit de kopieën van de pagina's uit verzoekers paspoort in het administratief dossier op dat verzoeker tal

van in- en uitreisstempels kon voorleggen voor buitenlandse reizen naar Niger, Nigeria, Benin en Togo, hetgeen wijst op een vermogen dergelijke reizen te maken, waaronder in 2022.

De gemachtigde kon uit de job als “*bediende*” redelijkerwijs afleiden dat verzoeker voorafgaand aan zijn komst naar België over voldoende financiële middelen beschikte om een visum C te verkrijgen. Verzoeker stelt dat niet geweten is op grond van welke redenen de gemachtigde heeft gemeend dat verzoeker, op grond van de overeenkomst met dit bedrijf, over voldoende bestaansmiddelen beschikte. De Raad volgt dit niet aangezien de gemachtigde motiveert dat blijkbaar die job als bediende bij A.S.P. volstond om te voldoen aan de voorwaarde van de voldoende financiële middelen om een visum te verkrijgen. Immers, indien men een visum kort verblijf aanvraagt, wordt volgens artikel 21 van de Visumcode bij het onderzoeken van de aanvraag nagegaan of de aanvrager het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór de geldigheidsduur van het aangevraagde visum verstrijkt. Daartoe moeten de bevoegde autoriteiten een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, pt 69). Verweerder verwijst daarbij in de nota terecht naar artikel 14 van de Visumcode waaruit blijkt dat het aan de visumaanvrager toekomt om enerzijds informatie te verstrekken waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, en anderzijds informatie moet voorleggen waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. In casu hebben de Belgische autoriteiten het visum verstrekt, hetgeen aantoonde dat zij ervan uitgegaan zijn dat verzoeker voldoende sterke banden met zijn herkomstland, waaronder economische banden en dus inkomsten, had aangetoond en hiervoor geloofwaardige stukken had voorgelegd. Bijgevolg acht de Raad het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om aan dit gegeven zwaar te tillen. Verzoeker kan immers bezwaarlijk in december 2022 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken op basis van zijn job als bediende om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om een maand nadien te claimen dat hij niet in zijn levensonderhoud kon voorzien in Burkina Faso.

Thans voegt verzoeker voor het eerst bij het verzoekschrift een “*certificat de travail*” van 31 januari 2023 waarin wordt gesteld dat hij enkel op proef werd tewerkgesteld van 1 november 2022 tot 31 januari 2023 en een job had als stockbeheerder. Er wordt ook gesteld “*Et en formation pour une durée hebdomadaire de 38 heures*”. Verzoeker minimaliseert aldus achteraf de job als bediende voor A.S.P. en stelt dat het louter om een opleiding zou gegaan zijn, doch zoals verweerder in de nota opwerpt, lag dit stuk niet voor bij de gemachtigde op het ogenblik dat hij de beslissing heeft genomen op 11 juli 2023 en dient de Raad een ex tunc beoordeling te doen in het kader van zijn wettigheidstoets. Verzoeker heeft een punt waar hij in de synthesememorie stelt dat een nieuw stuk bij het verzoekschrift kan gevoegd worden als het een antwoord vormt op een reden tot weigering van de aanvraag die verzoeker niet kon voorzien bij het doen van de aanvraag. In casu kan verzoeker evenwel niet aannemelijk maken dat hij dit motief in de bestreden beslissing niet kon voorzien. Het is immers hijzelf die, teneinde een Belgisch visum te kunnen bekomen, heeft opgegeven als beroep “*bediende*” te zijn voor “*A.S.P.*” en dit nog teneinde een visum te bekomen in december 2022, amper een maand voordat hij een aanvraag indient om gezinshereniging waarin hij ineens wenst aannemelijk te maken van in het herkomstland reeds ten laste geweest te zijn van zijn Nederlandse moeder.

Bijkomend stipt verzoeker in de synthesememorie aan dat het “*certificat de travail*” stelt dat verzoeker zijn tewerkstelling werd beëindigd op 31 januari 2023, terwijl hij toen reeds weken in België vertoefde. De Raad stelt vast dat blijkens de inreisstempel in verzoekers paspoort, verzoeker blijkt voet op Belgisch grondgebied gezet te hebben op 11 januari 2023, dit is inderdaad voor het verstrijken van het arbeidscontract maar kan stroken met het doel dat verzoeker opgaf teneinde het visum te bekomen, zijnde een “*business trip*”.

Wat betreft de geldstortingen van de Nederlandse moeder aan een derde persoon, zijnde ene D.D., acht de Raad het niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig dat de gemachtigde met die geldstortingen geen rekening heeft willen houden aangezien het geen stortingen aan verzoeker zelf betreft. Thans geeft verzoeker een hele familiecontext weer waarbij hij stelt dat Mw. D.D. een tante zou zijn van hem die met hem, zijn zus en zijn grootmoeder een gezin zouden gevormd hebben in Burkina Faso en dat, aangezien ze een gezinseenheid vormen, bijgevolg toch met de stortingen aan Mw. D.D. zou moeten rekening gehouden worden. De Raad kan deze redenering niet volgen. Indien verzoeker had gewenst dat de

gemachtigde met die gezinscontext had rekening gehouden en met stortingen die niet aan hem gericht waren, kwam het hem toe op zorgvuldige wijze die context toe te lichten in de aanvraag. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt niet dat dit een stuk bevat waaruit de gemachtigde had moeten afleiden dat verzoeker en deze dame op hetzelfde adres woonden in Burkina Faso, zoals hij voorhoudt, noch dat ze eenzelfde huishouden vormden. Anders dan verzoeker stelt, kwam het de gemachtigde niet toe uit eigen beweging aan hem vragen te stellen met wie hij samenwoonde in Burkina Faso en met wie hij nog een huishouden vormde. Verzoeker heeft een punt dat het bewijs van ten laste zijn met elk passend middel kan bewezen worden, echter dit houdt niet in dat de gemachtigde elk voorgelegd stuk ook zonder meer zou moeten aanvaarden als dienstig om het concrete ten laste zijn van verzoeker ten aanzien van zijn moeder aan te tonen. Verzoeker stelt dat de gemachtigde niet automatisch een betaling aan “een inwonend gezinslid” mag uitsluiten, maar de Raad herhaalt dat uit niets blijkt dat de gemachtigde had kunnen weten dat Mw. D.D. “een inwonend gezinslid” was. De Raad kan hierin geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de motiveringsplicht ontwaren.

Verzoeker heeft verder ook een punt dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat het niet om een maar om twee stortingen gaat door de referentiepersoon aan Mw. D.D., doch het motief dat de gemachtigde heeft opgegeven waarom hij geen rekening houdt met die betaling aan een derde, geldt eveneens voor de tweede betaling aan een derde, dermate dat dit geen aanleiding kan geven tot de onwettigheid van de beoordeling in casu.

Waar verzoeker stelt dat er op 13 december 2022 nog een storting is geweest, terwijl hij toen werkte voor de firma A.S.P. en hieruit blijkt dat hij van het bedrijf geen of een zeer klein inkomen ontving, wijst de Raad erop dat verzoeker zelf elders aanvoert dat er geen enkel gegeven in het administratief dossier beschikbaar is over de vraag hoeveel loon verzoeker heeft ontvangen. Hij stelt dat het ook mogelijk is dat hij geen loon heeft ontvangen, aangezien het om een vorming ging. De Raad herhaalt dat de gemachtigde geen rekening kon houden met het “certificat de travail” dat niet eerder werd voorgelegd en is van mening dat de persoon die over zijn loon duidelijkheid kan verschaffen verzoeker zelf is, die dat klaarblijkelijk nalaat. De Raad herhaalt dat verzoeker van de Belgische autoriteiten in december 2022 nog een visum heeft verkregen, hetgeen inhoudt dat hij toen op een geloofwaardige wijze kon aannemelijk maken dat hij voldoende financiële banden had met het herkomstland om aan te nemen dat er geen twijfel bestond over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum en dat hij voldoende middelen had voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf.

Wat betreft de geldstortingen van de Nederlandse moeder aan verzoeker zelf voert verzoeker aan dat de motieven dienaangaande niet aanvaard kunnen worden. Verzoeker kan in theorie gevolgd worden dat hij niet moet aantonen geen inkomen of vermogen te hebben, maar dat het voldoende is dat die betalingen een noodzakelijke aanvulling waren opdat hij waardig kon leven. Het moet inderdaad gaan om materiële ondersteuning die men nodig heeft om in de basisbehoeften te voorzien, gezien de economische toestand van de aanvrager. Er blijkt evenwel uit het dossier, en dit wordt terecht aangehaald in de beslissing, dat verzoeker een maand voor zijn aanvraag nog wees op zijn economische toestand als bediende voor het bedrijf A.S.P. Verder kan verzoeker ook gevolgd worden dat het voldoende is ten laste te zijn voorafgaand aan het vertrek naar België en dat het feit dat er in 2020 en 2021 slechts weinig geldoverschrijvingen waren minder relevant is als verzoeker in casu in januari 2023 het Belgisch grondgebied heeft betreden en een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend. Echter, verzoeker heeft aan de gemachtigde onder meer overschrijvingen voorgelegd die dateren van 2020 en 2021, dus de gemachtigde diende daarover dan ook te motiveren, hetgeen hij ook heeft gedaan. Dat het volstaat om ten laste te zijn “onmiddellijk” voorafgaand aan het vertrek van verzoeker naar België moet genuanceerd worden in die zin dat het Hof van Justitie in het arrest Reyes in punt 24 immers stelde : *“Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdgeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.”* (eigen onderlijnen) Ook al volgt de Raad verzoeker dat het ten laste zijn volgens het arrest Jia moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat hij verzoekt om gezinshereniging, houdt dit niet in dat het Hof geen waarde zou hechten aan een lange periode van regelmatige financiële steun aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Opnieuw stipt verzoeker aan dat hij deel uitmaakte van een gezin van vier personen, waaronder zijn tante, en dat ze geen waardig leven konden leiden op basis van het inkomen van de tante alleen. De Raad heeft echter supra reeds aangehaald dat verzoeker thans een gezinssituatie schetst die niet bekend was aan

de gemachtigde en dat het hem toekwam die in het kader van de aanvraag toe te lichten indien hij wenste dat de gemachtigde daarmee rekening zou houden. De gemachtigde was enkel op de hoogte van het feit dat de zus van verzoeker ook een aanvraag heeft ingediend met het oog op gezinshereniging met hun Nederlandse moeder en dat verzoeker verklaarde dat het overgemaakte geld diende voor hemzelf als voor zijn zus. Verzoeker spreekt dit niet tegen in de synthesememorie, al voert hij aan dat de bestreden beslissing niet vermeldt of er al dan niet betalingen aan de zus werden gedaan. Er blijkt nochtans uit de motieven van de beslissing dat verzoeker heeft verklaard dat “*dit geld diende voor hemzelf alsook voor zijn zus*”. Dit houdt in dat de bewijzen die verzoeker heeft voorgelegd van stortingen van zijn moeder op zijn naam, niet alleen voor hem maar ook voor zijn meerderjarige zus waren bestemd. De Raad kan hierin geen schending van de formele motiveringsplicht zien en is van oordeel dat bijgevolg de gemachtigde op redelijke wijze kon vaststellen dat het niet geloofwaardig is dat verzoeker aangewezen was op de enkele stortingen per jaar om daarmee in zijn levensonderhoud (en dat van zijn zus) te voorzien.

Waar verzoeker ook een schending ziet van de materiële motiveringsplicht in het motief dat de betalingen ook voor andere doeleinden kunnen aangewend worden, omdat dit speculatief is, kan de Raad niet volgen. Het is in het licht van het voormelde arrest Reyes immers gepast om te vereisen dat de overgemaakte betalingen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien en dan ook niet onredelijk om de bedenking te maken dat overschrijvingen ook kunnen gebeuren voor andere doeleinden.

Tot slot stelt verzoeker nog dat van hem niet kan verwacht worden dat hij het negatief bewijs levert van het feit dat hij in het herkomstland niet over een uitkering of andere vormen van inkomsten beschikte. Hij vervolgt dat het bewijs van onvermogen daarbij bijkomstig is en in de praktijk niet makkelijk kan geleverd worden. De Raad kan verzoeker in deze gedeeltelijk volgen door hetgeen het Hof van Justitie in de voormelde zaak Reyes heeft gesteld meer bepaald:

“24 Het feit dat een burger van de Unie, in omstandigheden als die van het hoofdeding, over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan die bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger.

25 In die omstandigheden kan van die bloedverwant niet bovendien worden vereist dat hij aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

26 Het vereiste van een dergelijk bijkomend bewijs, dat in de praktijk niet makkelijk kan worden geleverd, zoals de advocaat-generaal in punt 60 van zijn conclusie heeft opgemerkt, kan het voor die bloedverwant uiterst moeilijk maken om in het gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de in punt 24 van het onderhavige arrest omschreven omstandigheden reeds van dien aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid aantonen. Daarom dreigen de artikelen 2, punt 2, sub c, en 7 van richtlijn 2004/38 door dit vereiste hun nuttige werking te verliezen.”

Het Hof stelt aldus in punt 25 dat het “in die omstandigheden”, dus als over een lange periode regelmatig een som geld werd betaald door de Unieburger aan de bloedverwant in neergaande lijn, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst, niet “bovendien” mag worden vereist dat verzoeker aantoont tevergeefs te hebben getracht werk te vinden of steun voor zijn levensonderhoud van de autoriteiten van zijn land van herkomst te verkrijgen en/of anderszins te hebben getracht in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. In dat opzicht is het bewijs van onvermogen inderdaad bijkomstig en kan het in de praktijk soms moeilijk worden geleverd. Echter, in casu heeft verzoeker juist niet aangetoond dat hij zich in “die omstandigheden” bevindt.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, van de bewijskracht van een geschreven akte, van de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel blijkt niet.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen februari tweeduizend vierentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES